

Misiunea lui Moise

Versete călăuzitoare: Exodul 3; 4

Introducere

Moise a petrecut nu mai puțin de patruzeci de ani în pustiu și a învățat acolo ceea ce avea nevoie pentru activitatea sa viitoare. Acolo a fost pregătit ca instrument util pentru Dumnezeu și ca salvator al poporului său. Ce contrast față de viața sa anterioară de la curtea lui Faraon! Acolo era înconjurat de toate luxurile și avantajele vremii; aici este un simplu păstor, care îngrijește turma socrului său Ietro.

Patruzeci este numărul încercărilor. Vedem aceasta, de exemplu, în cei patruzeci de ani pe care Israel i-a petrecut în pustiu și în cele patruzeci de zile de ispitire a Domnului la începutul slujbei Sale. A fost o încercare pentru Moise, pentru a testa ceea ce era Moise, dar și un moment în care acesta a testat ceea ce era Dumnezeu. Iar aceste două aspecte trebuie învățate întotdeauna înainte de a putea face o lucrare de slujire. Dumnezeu Își trimite întotdeauna slujitorii în pustiu, înainte de a-i pune în slujba Sa. Numai acolo putem fi aduși pe deplin în prezența lui Dumnezeu. Numai acolo, singuri cu El, cunoaștem nulitatea completă a surselor umane de ajutor și apoi intrăm în dependență de Dumnezeu. Și cât de binecuvântat este să fii izolat de locurile aglomerate ale oamenilor și să fii pe deplin, așa cum a fost Moise aici, în comuniune cu Dumnezeu, să afli gândurile Lui cu noi în strânsă comuniune cu El și să înveți interesele și slujirea Lui. Într-adevăr, aceasta este o necesitate constantă pentru orice slujitor credincios: să fie mult timp singur cu Dumnezeu. Acolo unde aceasta este uitat, Dumnezeu îl scoate adesea la iveală în tandrețea inimii Sale prin intervenția disciplinatoare a mâinii Sale. Și, în sfârșit, vine timpul când Dumnezeu poate interveni în evenimentele poporului Său.

Dar să repetăm contextul. În primul capitol, poporul este văzut în asuprirea sa. În al doilea capitol, Moise se naște și este crescut în casa lui Faraon. Apoi, el ia act de soarta poporului său și, cu o caldă simpatie, încearcă să-l elibereze de răul său. Dar rezultatul este, că el trebuie să fugă în pustiu. Patruzeci de ani mai târziu, după ce a ajuns la vârsta de optzeci de ani, este trimis înapoi în Egipt. Capitolele al treilea și al patrulea conțin însărcinarea pe care o primește de la Dumnezeu și refuzul său de a o îndeplini. Dar înainte de a ajunge acolo, găsim o scurtă introducere la sfârșitul celui de-al doilea capitol, care aparține de fapt celui de-al treilea capitol și este legată de acesta, din care reiese de ce Dumnezeu vrea acum să intervină pentru a-și răscumpăra poporul.

În primul rând, ni se spune că împăratul Egiptului a murit. Dar această moarte nu a adus nicio schimbare în situația copiilor lui Israel. Pe de altă parte, „Și a fost așa: în timpul acelor multe zile, împăratul Egiptului a murit. Și fiii lui Israel suspinau din cauza robiei și au strigat; și strigătul lor din cauza robiei s-a suit la Dumnezeu” (Exodul 2.23). Poporul lui Dumnezeu ajunsese acum la cea mai mare suferință, dar Dumnezeu nu a rămas indiferent față de ei: „Și Dumnezeu a auzit geamătul lor și Dumnezeu Și-a adus aminte de legământul Său cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov. Și Dumnezeu a privit spre fiii lui Israel și Dumnezeu a luat cunoștință de starea lor” (Exodul 2.24,25). Circumstanțele lor au mișcat inima lui Dumnezeu. L-au constrâns să le facă parte de harul Său. Dar motivul pentru care a acționat a fost harul Său necondiționat, care își găsisese deja expresia în legământul pe care îl făcuse cu părinții lor.

Era același har și aceeași credincioșie față de cuvântul Său, pe care Maria și Zaharia l-au exprimat în cântarea lor de laudă în legătură cu nașterea Mântuitorului și a precursorului Său, Ioan: „L-a ajutat pe Israel, slujitorul Său, ca să-Și aducă aminte de îndurare (după cum le-a vorbit părinților noștri), față de Avraam și sămânța lui, pentru totdeauna” (Luca 1.54,55). Și iarăși: „El ne-a ridicat un corn de mântuire în casa lui David, slujitorul Său ... ca să împlinească îndurare cu părinții noștri și să-Și aducă aminte de legământul Său cel sfânt, de jurământul pe care i l-a jurat lui Avraam, tatăl nostru, ca, salvați din mâna vrăjmașilor noștri, să ne dea să-I slujim fără teamă, în sfințenie și dreptate înaintea Lui, în toate zilele noastre” (Luca 1.69,72-75). Este imposibil ca Dumnezeu să uite cuvântul Său. Iar dacă El Își îndeplinește promisiunea, aceasta este, de asemenea, o dovadă în plus a harului și a dragostei Sale nelimitate.

Acum, după ce am pus bazele cu aceste câteva cuvinte, să ne uităm la următoarea scenă, care ne arată cum se poartă Dumnezeu cu Moise.

Rugul

Exodul 3.1-4: Și Moise păștea turma socrului său Ietro, preotul din Madian. Și a mânat turma dincolo de pustiu și a venit la muntele lui Dumnezeu, la Horeb. Și Îngerul DOMNULUI i s-a arătat într-o flacără de foc, din mijlocul unui rug. Și el s-a uitat și, iată, rugul ardea cu foc, dar rugul nu se mistuia. Și Moise a zis: „Să mă abat acum și să văd această priveliște măreață, pentru ce nu se mistuie rugul”. Și DOMNUL a văzut că s-a abătut să vadă și Dumnezeu l-a chemat din mijlocul rugului și a zis: „Moise! Moise!” Și el a zis: „Iată-mă”.

Este foarte interesant de urmărit modul în care Dumnezeu se apropie de popor. Și am văzut cum, de fiecare dată, maniera este adaptată la circumstanțele spirituale ale situației. Vezi Geneza 12; 18; 32, precum și Iosua 5 și altele. Aproximarea are loc aici în contextul specific al misiunii pentru care urma să fie folosit Moise. Sunt trei părți în cadrul apariției, de care trebuie să se țină seama: DOMNUL, flacăra de foc și rugul. Observă că mai întâi se spune că îngerul i s-a arătat lui Moise (Exodul 3.2). Și apoi: „Și DOMNUL a văzut că s-a abătut să vadă și Dumnezeu l-a chemat din mijlocul rugului și a zis: «Moise! Moise!» Și el a zis: «Iată-mă»” (Exodul 3.4).

În Geneza 22.15,16 citim: „Și Îngerul DOMNULUI a chemat pe Avraam a doua oară din ceruri, și i-a zis: «Am jurat pe Mine Însumi, zice DOMNUL {de fapt este vorbirea DOMNULUI}, pentru că ai făcut lucrul acesta și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, ...”. Așadar, îngerul DOMNULUI este același cu DOMNUL, ba chiar cu Dumnezeu Însuși. Și nu există nicio îndoială că toate aparițiile îngerului DOMNULUI în scrierile Vechiului Testament vor să simbolizeze întotdeauna întruparea Fiului lui Dumnezeu și, mai ales în toate aceste cazuri, este vorba despre cea de-a doua persoană a Trinității divine: Dumnezeu Fiul.

Flacăra de foc este un simbol al sfințeniei lui Dumnezeu. Aceasta ni se arată în diferite moduri, mai ales în focul de pe altar, care mistuie jertfa. Iar în epistola către Evrei găsim expresia importantă: „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor”. Toate acestea ne vorbesc despre sfințenia Sa.

Rugul este o imagine a lui Israel. În mod normal, nimic nu este mai ușor de mistuit de foc decât un tufiș de spini. Iar acest tufiș de spini a fost ales pentru a simboliza națiunea Israel. Focul a ars neîncetat în jurul tufei de spini, dar nu a putut să o mistuie. Și astfel a fost o mărturie înviorătoare pentru inima lui Moise, căci el putea înțelege foarte bine că poporul său va fi păstrat, oricât de aprig ar fi ars focul. Deci, cu alte cuvinte, ceea ce i s-a arătat duhului lui Moise era un tufiș spinos (rug) în pustiu, care ardea, dar fără a fi mistuit.

Exodul 3 și 4

Nu există nicio îndoială că Dumnezeu urma să lucreze în mijlocul lui Israel. Moise și ei trebuiau să știe aceasta. Ei trebuiau să devină vasul ales al puterii Sale, chiar și în slăbiciunea lor, și asta în harul Său infinit. Dumnezeu lor și al nostru avea să Se dovedească a fi un foc mistuitor. Ce mărturie solemnă, dar infinită a harului. Deci, pe de o parte Îl vedem pe El ca foc mistuitor, iar pe de altă parte, tufa de spini în toată slăbiciunea ei, pe cale să se stingă, dar care totuși rămâne pentru a dovedi că, indiferent de încercările și intervenția judiciară a lui Dumnezeu, indiferent de ispitele și asprimea oamenilor, indiferent de orice, El Se revelează atât în bunătatea Sa, cât și în puterea Sa.

Și așa a fost cu siguranță și aici. El menține obiectul harului Său și nu folosește exercițiile și încercările pentru nimic altceva decât, fără îndoială, pentru gloria Sa, dar fără îndoială, mai mult decât atât, pentru binele celor care sunt ai Săi.

Moise a fost cu siguranță atras de această mare viziune, așa că a mers să o vadă. Dar apoi s-a întâmplat că Dumnezeu l-a chemat din rug și l-a strigat pe nume. Dar el avea nevoie să i se reamintească sfințenia prezenței divine.

Exodul 3.4,5: Dumnezeu l-a chemat din mijlocul rugului și a zis: „Moise! Moise!” Și el a zis: „Iată-mă”. Și El a zis: „Nu te apropia aici. Scoate-ți sandalele din picioare, pentru că locul pe care stai este pământ sfânt”.

Comparați, de asemenea, cu Deuteronomul 5.1-3 și Iosua 5.15. Aceasta este prima lecție, pe care trebuie să o învețe toți cei care vor să se apropie de Dumnezeu: și anume, să recunoască sfințenia Sa. Este adevărat că El este un Dumnezeu al harului și al bunătății și este la fel de adevărat că El este dragoste, dar El este toate acestea pentru că este un Dumnezeu sfânt și nu s-ar fi putut revela niciodată în acest caracter binecuvântat, dacă harul și adevărul nu s-ar fi întâlnit pe crucea Domnului nostru Isus Hristos, iar dreptatea și pacea nu s-ar fi sărutat reciproc. Dar picioarele noastre ar trebui să fie descălțate. Ar trebui să ne amintim întotdeauna de sfințenia celui cu care avem de-a face. Fără aceasta, nu vom putea niciodată să luăm act de gândurile și de voința Sa în minunata noastră părtășie cu El.

Dumnezeul părinților

Exodul 3.6: Și a zis: „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov”. Și Moise și-a ascuns fața, pentru că se temea să se uite spre Dumnezeu.

Următorul lucru semnificativ, pe care îl găsim aici, este că El i se descoperă lui Moise ca fiind Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov. Această revelație a fost făcută pentru a lucra în sufletul lui Moise. Iar efectul nu a lipsit, căci el era cu inima smerită înaintea Celui care i-a spus: „Eu sunt Dumnezeul părinților tăi”. (Vezi și 1 Împărați 19.13.)

Planul lui Dumnezeu

Exodul 3.7-10: Și DOMNUL a zis: „Am văzut într-adevăr întristarea poporului Meu care este în Egipt și le-am auzit strigătul din cauza supraveghetorilor lor; pentru că le cunosc durerile. Și am coborât ca să-i scap din mâna egiptenilor și ca să-i fac să se suie din țara aceea într-o țară bună și largă, într-o țară în care curge lapte și miere, în ținutul canaanitilor și al hetitilor și al amoritilor și al fereziților și al heviților și al iebusiților. Și acum, iată, strigătul fiilor lui Israel a ajuns la Mine; și am văzut și apăsarea cu care îi asupresc egiptenii. Și acum, vino, și te voi trimite la Faraon, ca să scoți din Egipt pe poporul Meu, pe fiii lui Israel”.

Apoi, DOMNUL îi descoperă planul pentru care l-a ales pe Moise (Exodul 3.7-10). Conținutul acestui mesaj este deosebit de remarcabil. Dumnezeu Se dezvăluie ca Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov. Propriul Său caracter stă la baza tuturor acțiunilor Sale. Este extraordinar de întăritor pentru suflet să înțeleagă această învățătură - Dumnezeu Își găsește întotdeauna motivele în El Însuși. Motivația se află întotdeauna în ceea ce este El și nu în ceea ce suntem noi (compară și cu Efeseni 1.3-6 și 2 Timotei 1.9,10).

Motivul acțiunilor Sale era situația poporului Său: „Am văzut într-adevăr întristarea poporului Meu care este în Egipt și le-am auzit strigătul din cauza supraveghetorilor lor; pentru că le cunosc durerile” (Exodul 3.7). Ce mare tandrețe! Nu auzim nici un cuvânt pe care copiii lui Israel să-l fi strigat către DOMNUL. Ei au suspinat și au strigat din cauza robiei lor, dar asta nu înseamnă că s-au întors la DOMNUL. Dar nenorocirea lor ajunsese la inima Lui. El le cunoștea durerea și a coborât să-i elibereze. „Dar Dumnezeu Își arată propria Lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Romani 5.8).

Planul Său era să elibereze poporul din Egipt și să-l ducă într-o țară bună și largă, o țară în care curge lapte și miere, în locul canaanitilor și al hetitilor, al amoriților și al feriziților, al heviților și al iebusiților (Exodul 3.8). Pustiul nu este menționat. La fel citim în epistola către Romani: „Pe cei pe care i-a îndreptăit, i-a și glorificat”. Ar trebui să înțelegem ceea ce a fost deja explicat de multe ori: că pustiul nu face parte din planurile lui Dumnezeu. Face parte din căile Sale, dar nu din planurile Sale. Pustiul este prezent pentru a pune la încercare carnea, astfel încât să recunoaștem ceea ce suntem și, de asemenea, ceea ce este Dumnezeu (vezi și Geneza 8.2,3). Dar, în ceea ce privește planurile lui Dumnezeu, nu există nimic între mântuire și glorificare. În acest caz, a fost doar o călătorie de unsprezece zile de la Horeb la Cades-Barnea. Dar copii lui Israel au avut nevoie de patruzeci de ani pentru a parcurge această distanță din cauza necredinței lor.

Moise a fost ales ca salvator al lor. Domnul auzise strigătele poporului, chiar dacă acesta nu se întorsese la El, și le văzuse necazul. De aceea, El vrea să-l trimită pe Moise la Faraon, pentru a-i scoate din Egipt (vezi Exodul 3.9,10). Acum vedem cea mai tristă demonstrație de eșec din partea lui Moise: când era în Egipt, a fugit înainte de a fi trimis afară. El a crezut că prin puterea propriei voințe putea să-i elibereze pe frații săi sau cel puțin să le reducă suferința. Dar acum, după ce a petrecut patruzeci de ani în „singurătatea nimicitoare de carne” a pustiului, nu numai că nu este dispus să accepte misiunea binecuvântată pe care i-o dă Dumnezeu, dar ridică obiecție după obiecție, până când obosește nesfârșita răbdare și îndelungă-răbdare a lui Dumnezeu și mânia Lui se aprinde împotriva lui Moise (vezi Exodul 4.14). Dar fiecare nou eșec al lui Moise dovedește ocazia de a arăta o mai mare îndurare - pentru că Moise a suferit în acest caz, pentru că nu ascultase de glasul DOMNULUI de-a lungul întregii sale vieți. Teribilă istorie a cărnii! Așa a fost în trecut și așa va fi și în viitor.

Există doar Unul singur care a fost întotdeauna gata să împlinească voia lui Dumnezeu, care a făcut întotdeauna aceasta pentru gloria Sa, iar Acesta era Slujitorul desăvârșit, Domnul Isus Hristos. Să studiem seria de dificultăți, pe care le creează Moise.

Moise Îl contrazice pe Dumnezeu

Exodul 3.11: Și Moise a zis lui Dumnezeu: „Cine sunt eu, ca să merg la Faraon și să scot din Egipt pe fiii lui Israel?”

Cine sunt eu? Este corect să ne amintim mereu de propria noastră nimicnicie totală, pentru că noi înșine nu suntem cu adevărat demni de a gândi ceva despre noi înșine. Dar este la fel de adevărat că ar trebui să avem o părere bună despre Dumnezeu. Căci dacă El vrea să ne trimită,

Exodul 3 și 4

nu este vorba de cine suntem noi, ci de cine este El, și nu este nimic neînsemnat să fim echipați cu harul și puterea Sa. David a înțeles această învățătură atunci când s-a luptat cu Goliat. El i-a spus: „Vin la tine în Numele DOMNULUI oștirilor, Dumnezeul oștirilor lui Israel, pe care L-ai batjocorit” (1 Samuel 17.45).

Temeiul lui Moise nu era altceva decât neîncrederea. Aceasta este clar exprimat în răspunsul pe care îl primește:

Exodul 3.12: Și El a zis: „Cu siguranță, Eu voi fi cu tine; și acesta îți va fi semnul că *Eu* te-am trimis: după ce vei scoate poporul din Egipt, veți sluji lui Dumnezeu pe muntele acesta”.

Prezența DOMNULUI era atât garanția pentru trimiterea lui, cât și sursa puterii lui, așa cum îi spune Domnul lui Iosua și în zilele de mai târziu: „Nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi. Fii tare și curajos!” (Iosua 1.5,6).

Dumnezeu vine în întâmpinarea slăbiciunii lui Moise

Domnul cunoaște nevoile slujitorului Său și vine în întâmpinarea slăbiciunii sale oferindu-i un semn care să-l liniștească. În cazul în care tremurul inimii sale îl face să se îndoiască, pentru ca el să poată spune: Acum am o dovadă a misiunii mele divine. Aceasta era cu siguranță suficient pentru a-i înlătura ezitarea și teama. Dar să auzim răspunsul său!

Exodul 3.13: Și Moise a zis lui Dumnezeu: „Iată, voi veni la fiii lui Israel și le voi zice: «Dumnezeul părinților voștri m-a trimis la voi». Și vor zice: «Care este Numele Lui?» Ce să le spun?”

Dumnezeu i se descoperise deja lui Moise ca fiind Dumnezeul părinților săi. Aceasta ar trebui să fie suficient. Dar nimic nu poate satisface îndoiala și teama. Ce imagine intermediară este aruncată asupra stării lui Israel? Se pare că este îndoielnic faptul că ei ar cunoaște Numele Dumnezeului lui Avraam, Isaac și Iacov. Dumnezeu sprijină în har pe slujitorul Său slab și indecis și răspunde:

Exodul 3.14: Și Dumnezeu a zis lui Moise: „EU SUNT CEL CE SUNT“. Și a zis: „Așa să spui copiilor lui Israel: «EU SUNT» m-a trimis la voi”.

Aceasta este denumirea Dumnezeului cel viu, Numele Său ca fiind Cel neschimbător și astfel confirmat ca Cel veșnic. Acesta era Numele Său, pe care Domnul Isus L-a folosit atunci când le-a spus iudeilor necredincioși: „Mai înainte de a fi Avraam, *Eu* sunt” (Ioan 8.58). Dar aceasta nu este tot. După ce I S-a revelat ca Cel veșnic, El adaugă:

Exodul 3.15: Și Dumnezeu a mai zis lui Moise: „Așa vei zice fiilor lui Israel: «DOMNUL Dumnezeul părinților voștri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov m-a trimis la voi. Acesta este Numele Meu pentru totdeauna și aceasta este amintirea Mea în toate generațiile»”.

Este vorba de harul gratuit din partea lui Dumnezeu, de „Eu sunt” în Numele său neschimbător, dar în ceea ce privește împărăția Sa pe acest pământ și relația Sa cu acest pământ, Numele Său este cel de care toate generațiile își pot aminti, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov. Aceasta i-a conferit lui Israel, căruia Dumnezeu i se revelează sub acest Nume și de care are grijă, o poziție privilegiată. Într-adevăr, aceasta le arată alegerea lor prin harul neîngrădit al lui Dumnezeu, le amintește promisiunile date părinților lor și, în același timp, dezvăluie că Israel va fi centrul căilor lui Dumnezeu pentru toate timpurile și cheia planurilor Sale cu pământul.

Cu toate acestea, atâta timp cât Israel este sub Lege, împrăștiat pe tot pământul, timpul binecuvântărilor pământești este amânat.

A fost hotărât în Numele Său, că Dumnezeu va coborî să-i elibereze, pentru că, de îndată ce El a hotărât aceasta, El a îngăduit cu bunăvoință ca poporul Său, pe care l-a adus astfel în legătură cu El Însuși, să-și ia locul în îndurarea și bunătatea Sa.

În versetele din Exodul 3.16-22 sunt redată instrucțiunile individuale, pe care Moise le primește acum, în care este prezentată întreaga istorie a luptei lui Dumnezeu cu Faraon, care în cele din urmă duce la salvarea poporului Său:

Cunoașterea dinainte a lui Dumnezeu

Exodul 3.16-22: „Du-te și strânge pe bătrânii lui Israel și spune-le: DOMNUL Dumnezeuul părinților voștri, Dumnezeuul lui Avraam, al lui Isaac și al lui Iacov mi S-a arătat, zicând: «V-am cercetat cu adevărat pe voi și am văzut ce vi se face în Egipt. Și am zis: Vă voi face să vă suiți din suferința Egiptului în țara canaaniților și a hetitilor și a amoriților și a fereziților și a heviților și a iebusiților, într-o țară în care curge lapte și miere». Și vor asculta de glasul tău. Și vei intra, tu și bătrânii lui Israel, la împăratul Egiptului și-i veți zice: «DOMNUL Dumnezeuul evreilor S-a întâlnit cu noi; și acum, lasă-ne, te rugăm, să mergem cale de trei zile în pustiu, ca să jertfim DOMNULUI Dumnezeului nostru». Dar știi bine că împăratul Egiptului nu vă va lăsa să plecați, nici chiar printr-o mână tare. Și Îmi voi întinde mâna și voi lovi Egiptul cu toate minunile Mele pe care le voi face în mijlocul lui; și după aceea vă va lăsa să plecați. Și voi da poporului acestuia favoare în ochii egiptenilor; și va fi așa: când veți ieși, nu veți ieși fără nimic. Ci fiecare femeie va cere de la vecina ei și de la cea care stă în casa ei obiecte de argint și obiecte de aur și haine și le veți pune pe fiii voștri și pe fiicele voastre și veți prăda pe egipteni”.

Moise este mai întâi instruit să adune pe bătrânii lui Israel și să le spună că DOMNUL Dumnezeuul părinților lor i s-a arătat și i-a arătat planurile Sale de îndurare față de ei, scoțându-i din necazul Egiptului într-o țară în care curge lapte și miere (Exodul 3.16,17). I se spusese că ei îi vor asculta glasul și că trebuie să meargă cu ei la Faraon și să-i ceară permisiunea de a face un drum de trei zile în pustiu, pentru a aduce jertfe DOMNULUI Dumnezeului lor (Exodul 3.18). Moise fusese deja informat că Faraon îi va refuza permisiunea, dar, în același timp, i s-a spus că Dumnezeu va depune mărturie la împăratul Egiptului și îl va convinge să-i lase să plece; mai mult chiar: că atunci când vor pleca, nu vor pleca cu mâinile goale, ci fiecare va cere de la egipteni (Exodul 3.19-22).

Aceste învățături sunt importante pentru toate timpurile, pentru că ele arată, chiar și celui care se îndoiește, cât de exactă este cunoaștere pe care Dumnezeu o are mai dinainte. El știa cu cine avea de-a face. El cunoștea împotrivirea cu care se va confrunta și știa cum să o învingă. El a văzut totul de la început până la sfârșit. Cât de liniștitor pentru inimile noastre slabe! Nu poate apărea în calea noastră nicio dificultate sau încercare, pe care Dumnezeu să nu ne-o fi predestinat și pentru care El, în harul Său, să nu vadă nicio cale de ieșire. Totul este predestinat și pregătit dinainte în vederea victoriei noastre finale și a ieșirii noastre victorioase din scenă prin călăuzirea puterii Sale mântuitoare, pentru a fi veșnic la Domnul.

O altă obiecție a lui Moise

Cu siguranță că Moise ar fi acum mulțumit. Dar să auzim ce spune Moise:

Exodul 4.1: Și Moise a răspuns și a zis: „Dar, iată, nu mă vor crede, nici nu vor asculta de glasul meu, pentru că vor zice: «Nu ți S-a arătat DOMNUL!»”

Poate necredința să fie mai îndrăzneată, căci Domnul spusese: „Ei vor asculta de glasul tău”? Moise răspunde: „Ei nu mă vor asculta”. Ar fi fost un miracol dacă DOMNUL l-ar fi respins pe slujitorul Său slab, care a îndrăznit să-L sfideze în față? Dar El este încet la mânie și mare în bunătate. Și, într-adevăr, această scenă este plină de glorie, dezvăluindu-ne profunzimea sentimentelor Sale și îndelunga răbdare a inimii Sale divine. De aceea, El îl suportă cu răbdare pe slujitorul Său, Se coboară și mai mult față de el și îi dă și mai multe semne pentru a-i întări slăbiciunea și a-i învinge necredința.

Toiagul și lepra

Exodul 4.2-9: Și Domnul i-a zis: „Ce este în mâna ta?” Și el a zis: „Un toiag”. Și El a zis: „Aruncă-l pe pământ”. Și l-a aruncat pe pământ și s-a făcut șarpe; și Moise fugea dinaintea lui. Și Domnul a zis lui Moise: „Întinde-ți mâna și apucă-l de coadă (și el și-a întins mâna și l-a apucat și s-a făcut toiag în mâna lui), ca să creadă că Domnul Dumnezeul părinților lor, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov și S-a arătat”. Și Domnul i-a mai spus: „Pune-ți acum mâna în sân”. Și el și-a introdus mâna în sân și a scos-o și, iată, mâna lui era albă de lepră, ca zăpada. Și a zis: „Pune-ți din nou mâna în sân”. Și el și-a introdus din nou mâna în sân și a scos-o afară din sân și, iată, se făcuse din nou cum era carnea lui. „Și va fi așa: dacă nu te vor crede, nici nu vor asculta de glasul semnului dintâi, vor crede glasul celuilalt semn. Și va fi așa: dacă nu vor crede nici aceste două semne, nici nu vor asculta de glasul tău, vei lua din apa râului și vei turna pe uscat; și apa pe care o vei lua din râu se va prefăce în sânge pe uscat”.

Așadar, vedem încă două semne adăugate la primele. Apoi, dacă ei nu vor asculta nici la primul și nici la al doilea semn, se adaugă un al treilea. I se poruncește să ia apă din râu și să o toarne pe uscat, iar aceasta se va transforma în sânge pe uscat

Aceste semne date lui Moise sunt profetice și, în special, trebuie remarcat faptul că sunt legate de conținutul discutat anterior.

În Scriptură, un toiag este întotdeauna un simbol al autorității și al puterii. Când este aruncat jos, devine un șarpe. Un șarpe este imaginea bine cunoscută a lui satan. Toiagul aruncat jos semnifică, prin urmare, puterea satanică, iar aceasta era exact ce s-a văzut în Egipt cu privire la copiii lui Israel. Dar Moise își întinde mâna conform cuvântului DOMNULUI și ia șarpele de coadă, iar acesta redevine un toiag. Puterea care fusese înainte satanică, apucată de Dumnezeu, devine un toiag de pedeapsă sau de judecată. Astfel, acest toiag din mâna lui Moise devine toiagul autorității divine și al puterii judecătorești.

Lepra este o imagine a păcatului și a întinării păcatului, o imagine a păcatului care a izbucnit în carne și care pătează, acoperind omul întreg. Cel de-al doilea semn ne arată deci acoperiți de păcate și, după cum știm, singura posibilitate de vindecare în moartea lui Hristos. „Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curățește de orice păcat”. Apa ne arată ceva curățitor; sursa întregii vieți și a curățirii, care vine de la Dumnezeu. Dar când o vedem venind din pământ, înseamnă judecată și moarte.

Puterea trebuie să vină de la Dumnezeu

Dotat cu astfel de semne, Moise putea merge sigur și să-i convingă chiar și pe cei mai puternici sceptici. Dar acum el însuși nu este încă mulțumit când răspunde:

Exodul 4.10: Și Moise a zis Domnului: „Te rog, Doamne, eu nu sunt un om al cuvintelor, nici de ieri, nici de alaltăieri, nici de când vorbești Tu robului Tău, pentru că sunt greoi la vorbire și greoi la limbă”.

Aceste afirmații ne arată foarte clar că ego-ul său era bârna din ochiul său, care îi împiedica viziunea credinței. Căci era elocvența lui, sau puterea lui Dumnezeu cea care urma să aducă eliberarea lui Israel? El vorbește aici ca și cum totul ar fi depins de cuvintele atent alese ale înțelepciunii umane și ca și cum misiunea sa ar fi pornit în mod uman de la un om firesc.

Cât de asemănătoare este această greșeală chiar și în Biserica lui Dumnezeu! Această elocvență este, de asemenea, adesea ceea ce doresc creștinii. Dar să punem totul sub puterea lui Dumnezeu. Amvoanele din creștinătate sunt adesea pline de oameni care nu au o limbă grea, și chiar și sfinții, care cunosc adevărul în teorie, sunt înșelați și captivați de daruri strălucitoare și găsesc plăcere în arta lor, fără a fi în legătură cu adevărul. Cât de diferit de aceasta a fost gândul pe care Pavel l-a spus credincioșilor din Corint: „Și *eu*, când am venit la voi, fraților, n-am venit să vă vestesc mărturia lui Dumnezeu cu o vorbire sau înțelepciune strălucită, ... Și vorbirea mea și predica mea nu stăteau în cuvinte convingătoare ale înțelepciunii, ci în dovedirea Duhului și a puterii” (1 Corinteni 2.1,4). Adesea este așa, că Dumnezeu îl folosește pe cel care are o vorbire greoaie, mult mai mult decât pe cei care sunt elocvenți, deoarece în astfel de cazuri nu există tentația de a se baza pe înțelepciunea umană, ci totul este așteptat de la puterea lui Dumnezeu. Aceasta este ceea ce vrea să ne învețe această lecție, o lecție care conține în același timp o mustrare nimicitoare, cu care DOMNUL îl instruieste acum pe Moise, spunând:

Exodul 4.11,12: Și DOMNUL i-a spus: „Cine a făcut omului gură? Sau cine îl face mut, sau surd, sau cu vedere sau orb? Nu *Eu*, DOMNUL? Deci du-te și *Eu* voi fi cu gura ta și te voi învăța ce să vorbești”.

Slujitorul Său nu-I putea răspunde nimic contrar, dar pericolul este, că noi uităm, că puterea cu care ne trimite Domnul nu ne poate aduce nouă înșine nicio onoare. Pe de altă parte, putem privi lucrurile așa cum a făcut-o apostolul când a spus: „Prezența trupului este slabă și vorbirea este de disprețuit” (2 Corinteni 10.10). Dar la ce ne ajută toate acestea, atunci când am devenit purtători ai puterii divine? Slujitorul trebuie să învețe că el nu este nimic, pentru ca numai Domnul să fie înălțat. Dar Moise a dorit în mod evident să fie el însuși ceva și, copleșit de această perspectivă, și poate îngenunchat de gândul neputinței sale, și fără să țină seama de harul și bunăvoința Domnului, a dorit să fie scutit de o misiune atât de dificilă. De aceea a spus:

Exodul 4.13: Și el a zis: „Doamne, trimite, Te rog, prin cine vei trimite”.

Adică: Trimite pe cine vrei Tu, dar nu pe mine!

Aaron trebuie să fie gura lui Moise

El a ridicat deci de cinci ori obiecții la rânduielile Domnului, bazându-se pe bunătatea și răbdarea acestuia.

Exodul 4.14-16: Și mânia DOMNULUI s-a aprins împotriva lui Moise și i-a zis: „Nu este Aaron levitul fratele tău? Știi că el vorbește bine și, iată, îți și iese în întâmpinare și, când te va vedea, se va bucura în inima lui. Și tu vei vorbi cu el și vei pune cuvintele în gura lui; și *Eu* voi fi cu gura ta și cu gura lui și vă voi învăța ce să faceți. Și *el* va vorbi în locul tău către popor și va fi așa: *el* îți va fi gură și *tu* îi vei fi Dumnezeu.

Astfel, ezitarea lui Moise a fost depășită, dar nu înainte ca mânia lui Dumnezeu să se aprindă împotriva lui din cauza refuzului său de a asculta de cuvântul Său. Dar el a pierdut mult. Lui i s-a adăugat Aaron și, într-adevăr, el urma să ocupe poziția mai înaltă în raport cu poporul, pentru că era purtătorul de cuvânt al fratelui său. Dar, în harul Său nemărginit, Domnul îi acordă slujitorului Său Moise locul de frunte înaintea Sa, pentru că îi acordă onoarea și privilegiul de

a fi legătura dintre El și Aaron. Aaron trebuia să fie gura lui Moise. Moise trebuia să fie Dumnezeu pentru Aaron, adică trebuia să îi transmită lui Aaron mesajele care îi fuseseră date.

Planurile divine nu pot fi zădărnicate, dar noi putem avea de suferit prin încăpățănarea și neascultarea noastră. Așa s-a întâmplat și cu Moise. De câte ori s-a întâmplat mai târziu, în timpul celor patruzeci de ani de rătăcire în pustiu, să fie nevoit să deplângă necredința sa, care l-a determinat să respingă răsplata lui Dumnezeu, care dorea să aibă milă doar de el. În cele din urmă, lui Moise i se dă toiaagul de autoritate, toiaagul cu care trebuia să dovedească puterea lui Dumnezeu prin semne și minuni, ca dovadă a trimiterii sale. Toiaagul său joacă un rol foarte important în tot restul vieții lui Moise și este foarte demn de luat în seamă atunci când luăm în considerare ocaziile în care el folosește toiaagul. Aici, toiaagul a devenit atât pecetea trimiterii sale, cât și dovada chemării sale, deoarece el a fost cu adevărat înzestrat de Dumnezeu cu autoritatea de a-și conduce poporul din țara Egiptului.

Moise este acum pregătit să plece

Moise se întoarce acum, pentru a-i cere lui Ietro permisiunea de a merge în Egipt. Dumnezeu pregătise și influențase și acest drum, astfel încât i-a spus lui Moise: „Mergi în pace!”. Domnul veghează asupra slujitorului Său și ia act de sentimentele din inima lui și îi distruge teama spunând:

Exodul 4.19,20: Și Domnul a zis lui Moise în Madian: „Mergi, întoarce-te în Egipt, pentru că au murit toți acei oameni care căutau viața ta”. Și Moise a luat pe soția sa și pe fiii săi și i-a încălecat pe măgar și s-a întors în țara Egiptului. Și Moise a luat toiaagul lui Dumnezeu în mâna sa.

În ceea ce privește versetul 19, merită să ne referim la Matei 2.20, unde găsim: „Ridică-te, ia Copilașul și pe mama Lui și mergi în țara lui Israel; pentru că au murit cei care căutau viața Copilașului”.

Domnul îi dă apoi lui Moise instrucțiuni suplimentare și îi dezvăluie natura judecăților viitoare, cu care îl va lovi pe Faraon, pentru a-i da drumul poporului Său, ba chiar mai mult: îi arată adevărata relație în care l-a adus pe Israel prin harul Său. Căci pentru prima dată este făcută cunoscută această revelație: „Israel este Fiul Meu, cel întâi-născut al Meu”, și ținând cont de acest fapt trebuie să înțelegem caracterul loviturilor care urmau să cadă acum asupra Egiptului.

Exodul 4.22,23: Și vei zice lui Faraon: „Așa zice Domnul: Israel este fiul Meu, cel întâi-născut al Meu. Și îți zic: Lasă pe fiul Meu să plece ca să-Mi slujească. Și, dacă nu vei vrea să l lași, iată, voi ucide pe fiul tău, pe cel întâi-născut al tău“.

Lui Moise îi mai lipsea un lucru

În acest context, ar trebui să ne amintim și de Numeri 8.14-18, unde citim: „Și să-i despați pe leviți din mijlocul fiilor lui Israel, ca leviții să fie ai Mei. Și, după aceea, leviții să intre ca să facă slujba în cortul întâlnirii. Și să-i curățeți și să-i înfățișezi ca dar legănat. Pentru că ei Îmi sunt dăruți Mie în totul dintre fiii lui Israel; Mi i-am luat în locul oricui deschide pântecul, în locul oricărui întâi-născut dintre fiii lui Israel. Pentru că orice întâi-născut dintre fiii lui Israel este al Meu, din om sau animal; în ziua în care am lovit pe orice întâi-născut în țara Egiptului, Mi i-am sfințit. Și am luat pe leviți în locul oricărui întâi-născut dintre fiii lui Israel.” Lui Moise îi lipsește încă un lucru în mod deosebit pentru sarcina sa: credința trebuie să domnească în cercul propriei sale responsabilități, înainte de a putea fi făcut canalul puterii divine. Ascultarea

în propria casă trebuie să preceadă manifestarea puterii divine. Așa se explică conținutul următoarelor versete:

Exodul 4.24-26: Și a fost așa: pe drum, în locul de găzduire, DOMNUL l-a întâmpinat și a căutat să-l omoare. Atunci Sefora a luat o piatră ascuțită și a tăiat prepuțul fiului său și l-a aruncat la picioarele lui și a zis: „Cu adevărat tu îmi ești un soț sângheros!” Și El l-a lăsat să plece. Atunci ea a zis: „Soț sângheros!“, din cauza circumciziei.

Moise neglijase circumcizia copilului său - nu știm de ce - poate din cauza influenței soției sale. Și cum între el și Domnul exista un conflict personal, acesta trebuia rezolvat înainte de a se prezenta în fața lui Faraon, înzestrat cu autoritate divină. DOMNUL l-a doborât, S-a ocupat de el și i-a reamintit această greșală, pentru ca el s-o judece și să se întoarcă pe calea ascultării. Cu alte cuvinte, Dumnezeu intenționa să-l facă pe Moise mare, dar în casă mai era ceva care Îl dezonzora (pe Dumnezeu).

Cum se face că fiii lui Moise nu au fost circumciși? Cum se făcea că celor mai apropiați de Moise le lipsea ceea ce semnifică moartea cărnii? Cum se făcea că glorificarea lui Dumnezeu era uitată într-un punct, care ar trebui să fie primordial pentru inima Tatălui? Este posibil ca femeia să fi avut ceva de-a face cu asta. Ea a fost nevoită în cele din urmă să facă ceea ce ura cel mai mult, după cum spune ea însăși, în privința fiilor ei. Dar, mai mult decât atât, l-a pus în pericol pe Moise, pentru că Dumnezeu avea o problemă cu el, nu cu soția sa. Moise era persoana responsabilă, iar Dumnezeu își respecta poruncile.

Cuvintele pe care le studiem aici arată un principiu extrem de important și explică pe deplin comportamentul lui Dumnezeu față de Moise. Dar el primise harul de a se smeri sub mâna Lui pedepsitoare. Și este extrem de binecuvântat pentru noi dacă putem spune împreună cu Pavel: „Dar noi aveam sentința morții în noi înșine, ca să nu ne încredem în noi înșine, ci în Dumnezeu” (2 Corinteni 1.9). Autoritatea divină și împuternicirea personală erau la Moise ramurile darului divin, iar aceste ramuri nu au fost niciodată menite să fie separate. Este deosebit de important ca toți cei care vorbesc în Numele Domnului sau sunt însărcinați de El pentru orice lucrare, să-și amintească aceasta. Nimic nu poate înlocui o deficiență în starea sufletului. Acesta este motivul pentru care slujirea noastră este adesea atât de slabă. Dacă pe căile noastre sau, ca în cazul lui Moise, în casa noastră, există lucruri nejudicate, Duhul lui Dumnezeu este împiedicat și nu putem fi folosiți ca și canale de binecuvântare. Nu este suficient să avem Cuvântul lui Dumnezeu în gura noastră; puterea Cuvântului trebuie să lucreze în sufletele noastre, dacă vrem să vorbim sub călăuzirea Duhului și în puterea Sa.

Muntele lui Dumnezeu

Toate acestea au fost acum puse în ordine, așa că la sfârșitul capitolului găsim o scenă minunată - o scenă care trebuie să fi încântat la maximum inima lui Moise și care l-a întărit prin binecuvântările lui Dumnezeu pentru calea dificilă, pe care trebuia să o urmeze acum. Mai întâi, însă, DOMNUL îl trimite pe Aaron în pustiu pentru, a-l întâlni pe Moise.

Exodul 4.27,28: Și DOMNUL a zis lui Aaron: „Ieși în întâmpinarea lui Moise, în pustiu”. Și a mers și l-a întâmpinat la muntele lui Dumnezeu și l-a sărutat. Și Moise i-a spus lui Aaron toate cuvintele DOMNULUI, care-l trimisese, și toate semnele pe care i le poruncise.

Locul întâlnirii lor este deosebit de semnificativ. Era muntele lui Dumnezeu (compară cu Exodul 3.1), Horeb, unde Dumnezeu I Se arătase lui Moise. Aici s-a întâlnit Moise cu Aaron și tot aici a fost locul în care Moise a primit mai târziu cele două table de piatră cu cele zece porunci, scrise cu degetul divin. Nu dorim să aprofundăm acum acest aspect, dar vrem să luăm

Exodul 3 și 4

act de el, deoarece conține o instrucțiune practică pentru noi, deoarece este întotdeauna o mare binecuvântare atunci când rudele se întâlnesc pe muntele lui Dumnezeu. Atunci, ca și în cazul lui Moise și Aaron, conversația se va axa pe Cuvântul Domnului și întâlnirea ne va aduce o binecuvântare. Dar dacă, așa cum se întâmplă adesea, ne ocupăm de un subiect neînsemnat și conversația se concentrează doar asupra noastră și a preocupărilor noastre, ea nu va fi nici pentru gloria lui Dumnezeu, nici pentru folosul nostru.

Să observăm, de asemenea, că muntele lui Dumnezeu este punctul de plecare al misiunii lor. Fericiți sunt acei slujitori care merg direct de la prezența lui Dumnezeu la lucrarea lor. Când ajung în Egipt, ei îi adună mai întâi pe bătrânii lui Israel:

Exodul 4.29-31: Și Moise și Aaron s-au dus și i-au strâns pe toți bătrânii fiilor lui Israel. Și Aaron le-a spus toate cuvintele pe care DOMNUL le spusese lui Moise și a făcut semnele înaintea ochilor poporului. Și poporul a crezut. Și au auzit că DOMNUL cercetase pe fiii lui Israel și că le văzuse întristarea și și-au plecat capetele și s-au închinat.

Cuvântul DOMNULUI se împlinise acum. Moise spusese: Ei nu mă vor crede și nu vor asculta de glasul meu. Dar poporul a crezut cuvântul DOMNULUI. Este adevărat că mai târziu, când au început necazurile, ei au cârtit în necredința lor, dar aceasta nu poate estompa gloria tabloului pe care îl avem aici în fața noastră. Vedem aici cuvântul lui Dumnezeu, cum captează inimile bătrânilor în prospețimea și puterea lui și cum ei se pleacă pentru a se închina în prezența lui.

Titlul original: „The Commission of Moses. 2. Mose 3,4”, capitolul 3
din *Exodus, being a simple exposition*, 1889
Sursa: www.stempublishing.com